

De andre parter i appelsagen: Giorgio Cocchi (Wezembeek-Oppem, Belgien) og Nicola Falcione (Bruxelles, Belgien)

Appellantens påstande

- Personalerettens dom af 11. december 2012 i sag F-122/10, Cocchi og Falcione mod Kommissionen, ophæves.
- Det af Giorgio Cocchi og Nicola Falcione anlagte søgsmål i sag F-122/10 afvises eller under alle omstændigheder frifindes Kommissionen.
- Hver part tilpligtes at bære sine egne omkostninger i appelsagen.
- Giorgio Cocchi og Nicola Falcione betaler sagens omkostninger i sagen for Personaleretten.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellantens fremført to anbringender.

- 1) Det første anbringende er, at der er sket tilsidesættelse af begrebet »akt, der indeholder et klagepunkt« derved, at Personaleretten fastslog, at søgsmålet i første instans skulle antages til realitetsbehandling ved at kvalificere Kommissionens forslag til de berørte vedrørende antallet af pensionsgivende tjenesteår, der kan godskrives i forbindelse med en overførsel af deres pensionsrettigheder i henhold til artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union, som en akt, der indeholder et klagepunkt.
- 2) Det andet anbringende er, at der er sket tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, idet Personaleretten delvis gav sagsøgerne medhold ved at begå en retlig fejl i forbindelse af fortolkningen af dette princip. Kommissionen har gjort gældende, at de berørte ikke kunne basere en berettiget forventning på dens forslag henset dels til, at disse forslag ligeledes tog hensyn til de tjenesteperioder, der lå efter de berørtes indtræden i tjenesten, dels til, at disse forslag ikke henviste til det faktisk overførte beløb, men til det beløb, der kunne overføres, i modsætning til den klare ordlyd af artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til tjenestemandsvedtægten.

Appel iværksat den 21. februar 2013 af Cornelia Trentea til prøvelse af Personalerettens dom af 11. december 2012 i sag F-112/10, Trentea mod FRA

(Sag T-107/13 P)

(2013/C 129/45)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Cornelia Trentea (Barcelona, Spanien) (ved advokaterne L. Levi og M. Vandenbussche)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder (FRA)

Appellantens påstande

- Personalerettens dom af 11. december 2012 i sag F-112/10 ophæves.
- Følgelig annulleres ansættelsesmyndighedens afgørelse af 5. juni 2010 om ikke at imødekomme appellantens ansøgning til en stilling (ref. TA-ADMIN-AST 4-2009) og afgørelsen om at udnævne en anden ansøger; FRA tilpligtes at betale appellant en erstatning for dennes økonomiske tab, svarende til forskellen mellem hendes nuværende løn og AST 4-lønnen indtil pensionsalderen, herunder alle tillæg, godtgørelser og kompensation for pensionsrettigheder; FRA tilpligtes at betale appellant en erstatning for dennes ikke-økonomiske tab, som efter ret og billighed opgøres til 10 000 EUR.
- Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder tilpligtes at betale sagens omkostninger i første instans og i appelsagen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellantens fremsat fem anbringender.

- 1) Første anbringende vedrører tilsidesættelse af reglerne om antagelse af anbringender til realitetsbehandling: Antagelse til realitetsbehandling af de indlæg, der blev afgivet under retsmødet i første instans vedrørende den manglende tilstedeværelse af en repræsentant fra personaleudvalget i udvælgelseskomitéen — tilsidesættelse af førsteinstansens begrundelsespligt. Appellant har gjort gældende, at Personaleretten for det første tilsidesatte Personalerettens procesreglements artikel 43, stk. 1, idet den ikke tog hensyn til den omstændighed, at de pågældende indlæg var baseret på dokumenter og oplysninger, som FRA først fremlagde i forbindelse med proceduren for Personaleretten, og for det andet ikke anerkendte, at de pågældende indlæg burde antages til realitetsbehandling, da de var tæt forbundet med andre anbringender, der blev fremsat under den skriftlige procedure. For det tredje og under alle omstændigheder konkluderede Personaleretten med urette og uden nogen begrundelse, at anbringendet ikke var et anbringende, som Personaleretten af egen drift kunne tage under påkendelse.

2) Andet anbringende vedrører en faktisk unøjagtighed i de skriftlige prøver, der medførte, at Personaleretten tilsidesatte ligebehandlingsprincippet og gengav beviserne urigtigt. Appellanten har anført, at Personaleretten begik en fejl, da den fandt, at det ikke var fastslået eller endog påstået, at spørgsmålene i den skriftlige prøve var ens for alle ansøgere, henset til at sagsøgte havde bekræftet dette i sit svarskrift. Denne unøjagtighed påvirkede Personalerettens retlige vurderinger, idet ligebehandlingsprincippet kræver, at skriftlige prøver finder sted på samme tidspunkt for alle ansøgere og ikke på forskellige dage, således som det var tilfældet i forbindelse med appellantens udvælgelsesprocedure. Endvidere forkastede retten i første instans appellantens anbringende om manglende anonymitet i den skriftlige prøve, hvilket skete alene på grundlag af FRA's anbringende, som appellantens havde bestridt.

3) Tredje anbringende vedrører udvælgelseskomitéens ulovlige sammensætning af, urigtig gengivelse af beviser og Personalerettens tilsidesættelse af begrundelsespligten. Appellanten har anført, at Personaleretten begik en retlig fejl og gengav beviserne urigtigt, da den uden nogen begrundelse fastslog, at FRA's administrationsafdelingschef og finanschef havde indgående kendskab til og erfaring på indkøbsområdet, alene baseret på FRA's påstande, der blev bestridt af appellantens. Denne mangel på ekspertise påvirkede endvidere resultatet af udvælgelsen.

4) Fjerde anbringende vedrører tilsidesættelse af begrundelsespligten og den omstændighed, at der gik urimelig lang tid, før dommen blev afsagt. Appellanten har anført, at retten i første instans begik en retlig fejl, da den fastslog, at sagsøgte havde opfyldt sin begrundelsespligt, idet appellantens først under førsteinstansbehandlingen fik kendskab til, hvilke kriterier, der var anvendt ved vurderingen af hendes ansøgning, ikke blev oplyst om, hvilke kvalifikationer, hun ikke opfyldte, og først under retsmødet fik oplyst fordelingen af hendes samlede karakterer. Personaleretten baserede sig endvidere uretmæssigt på et dokument, der var fremlagt af sagsøgte under retsmødet, og konkluderede uden at anføre særlige omstændigheder, at sagsøgte havde opfyldt sin begrundelsespligt. Såfremt appellantens endvidere for det første havde modtaget dette dokument under den administrative fase, således som hun havde anmodet om, ville hun bedre have kunnet forstå grunden til, at hun ikke blev udvalgt, og hun havde kunnet anfægte afgørelsen mere effektivt. For det andet ville procedurens varighed ved Personaleretten have været mere rimelig.

5) Femte anbringende vedrører en tilsidesættelse af artikel 87, stk. 2, og artikel 88 i Personalerettens procesreglement vedrørende omkostningerne og tilsidesættelse af begrundelsespligten. Appellanten finder, at Personaleretten uretmæssigt tilpligtede appellantens at bære sine egne omkostninger og betale sagsøgte.

Sag anlagt den 21. februar 2013 — Othman mod Rådet

(Sag T-109/13)

(2013/C 129/46)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Razan Othman (Damaskus, Syrien) (ved advokat E. Ruchat)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

— Sagsøgerens søgsmål antages til realitetsbehandling, og sagsøgeren gives medhold.

— Som følge heraf annulleres afgørelse 2012/739/FUSP af 29. november 2012 og forordning (EU) nr. 1117/2012 af 29. november 2012 samt gennemførelsesretsakterne hertil, for så vidt som de angår sagsøgeren.

— Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren påberåbt sig tre anbringender, som i det væsentlige er identiske med eller svarer til dem, der er anført i sag T-432/11, Makhoul mod Rådet ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EUT 2011 C 290, s. 13.

Sag anlagt den 23. februar 2013 — Republikken Litauen mod Europa-Kommissionen

(Sag T-110/13)

(2013/C 129/47)

Processprog: litauisk

Parter

Sagsøger: Republikken Litauen (ved D. Kriauciūnas, R. Krasuckaitė og D. Skara)